

Overledelsen hjemme stadig gør et fremadskridende Arbejde. Instruktionsarbejdet hjemmefra er mindst lige saa betydningsfuldt som Informationsarbejdet udefra. Men for at begge disse Sider af Tjenesten skal blive virkelig frugtbringende, bør endvidere Samarbejdet med Erhvervene gøres saa intimt og planmæssigt som muligt. Udenrigsministeriet maa være mere end et Gennemgangskontor til Handelsministeriet og Landbrugsministeriet, mere end et diplomatisk Postkontor. Der findes intet Verbum, der er saa forslidt i Udenrigsministeriets Skrivelser, som Verbet „at oversende“. Man „oversender“ her, og man „oversender“ dér, snart en Militærkonvention, snart et vigtigt Handelsarrangement eller en industriel Overenskomst. Man har ikke Tid til at sætte sig ind i, hvad de gaar ud paa, man oversender dem til Organisationerne, til et andet Ministerium, og man ved ikke, hvad der bliver af dem. Det forekommer mig, at det, det her fremfor alt gælder om, er at faa dette Arbejde, det udenrigske „intelligence service“, som Englænderne kalder det, centraliseret og organiseret i Udenrigsministeriet, fordi det er Udenrigsministeriet, som tager den afgørende Beslutning i disse Spørgsmaal. Den udenrigske Tjeneste repræsenterer det hele danske Erhvervsliv; den skal ikke være Agent for den enkelte. Men for at denne Repræsentation kan blive fuldt effektiv, maa den naturligvis paa den anden Side have Kendskab til og stadig Føling med de enkelte Erhvervsgrene. Den udenrigske Tjeneste har hidtil været forsømt paa Rigsdagen, fordi man har savnet Blik for, hvad den betyder og kan komme til at betyde for dansk Erhvervsliv. Skal den reformeres, maa det gøres til Bunds, til Gavns, uden økonomisk Smaalighed. Thi naar det gribes an paa rette Maade, vil Udgifterne ikke blive død Anbringelse, men vende tilbage med Renter. Det bedste, der her paa dette Omraade kan udrettes, er netop kun lige godt nok for vort Land.

Det har været interessant og lærerigt under de nu foreløbig indstillede Finanslovforhandlinger at sammenligne de forskellige Finanslovsordføreres Taler. Det ærede Medlem Hr. Rode, hvis lække politiske Skude i det sidste Halvaar har lidt det ene Havari efter det andet og vel i Øjeblikket maa siges at være grundstødt, har ikke desto mindre fundet det formaalstjenligt at tilbyde at gaa om Bord som Lods i Venstres Skude, naar den, hvad han forudser, snart kommer i Havnød paa Folkestrømmen, og han vil i saa

Fald være en kraftig og sikker Lods og vil, efter hvad han selv siger, sætte Kursen i socialdemokratisk Retning, thi „med Socialdemokratiet kan der drives en god Venstrepolitik, med det konservative Folkeparti er det en Umulighed“. For de Radikale, har det ærede Medlem Hr. P. Munch selv sagt en Gang — jeg tror, det var i „Det nye Aarhundrede“ —, er Maalet det samme som for Socialdemokratiet. Det er saa betryggende for Venstre at vide, at de, naar det gaar galt, har en Lods, der straks er villig til at gaa om Bord og føre Skuden frem mod Socialdemokratiets trygge Havn. Det ærede Medlem Hr. Rodes politiske Frimodighed synes dog her at kontrastere mærkeligt med det ærede Medlems nyerhvervede Beskedenhed, naar det ærede Medlem bedømmer Resultatet af Valgene den 21. September; thi man maa i Sandhed være blevet beskeden, man maa i Sandhed have lidt store Nederlag, naar man kan finde Resultatet af Valgslaget den 21. September tilfredsstillende for det radikale Parti. For nogle Aar siden, da Grundloven var blevet vedtaget og skrinlagt i Sølvskrinet, hørte jeg det ærede Medlem Hr. Rode holde et Foredrag i Studenterforeningen om den nye Grundlov. Den Gang var det jo det udmærkede radikale Ministeriums udmærkede Grundlov, og det ærede Medlem havde ikke Lovord nok for denne Forfatning, og samtidig trøstede det ærede Medlem bekymrede Konservative med den Betragtning, at det konservative Instinkt var meget større i Befolkningen, end man ofte var tilbøjelig til at tro. Jeg ved ikke, om de sidste Maanedes Erfaringer om det konservative Instinkts Størrelse muligvis har overrasket endog det ærede Medlem Hr. Rodes politiske Forudseenhed, men det ærede Medlems politiske Holdning giver i hvert Fald Indtryk af en vis Usikkerhed, en vis Ængstelse. Vi har nylig hørt det ærede Medlem i varme og hjertelige Ord fejre den højtærede Statsminister som det fremtidige Samlingsmærke for alt ægte Venstrefrisind — jeg tror, det var oppe i Christiania —, og vi har samtidig hørt det ærede Medlem her i Tinget forkætre den højtærede Kirkeminister som Symbolet paa kirkelig Formærkelse og paa konservativ Reaktion. Vi har endvidere hørt det ærede Medlem udtrykke sin dybe Deltagelse over, at Hr. H. P. Hanssen ikke er kommet ind i Venstrepartiet. Jeg synes, det ærede Medlem burde være taknemmelig over, at Venstre har haft den Takt foreløbig at afvise Hr. H. P. Hanssens nyopstaaede Tilbøjelighed.